

JEREMIÁS 50-52.

Lapozunk Bibliánkban Jeremiás könyvének 50. fejezetéhez, amely így kezdődik: *„Ezt az ígét jelentette ki az ÚR Jeremiás próféta által Babilóniáról, a káldeusok országáról:”* (1. vers). Az 51. fejezet végén pedig ezt olvassuk: *„és ezt mondd: Így süllyed el Babilon, és nem kel fel többé, bárhogyan fáradozik is, olyan nagy veszedelmet hozok rá! Eddig tartanak Jeremiás beszédei”* (64. vers). Más szóval, itt érnek véget Jeremiás beszédei. Azért hangsúlyozom ezt, mert szeretnék rávilágítani, mennyire neveltséges a történetkritikai módszer (higher criticism) képviselőinek állítása, miszerint Jeremiás könyvét, és kiváltképp az 50. és 51. fejezetet nem is Jeremiás írta. Jeremiás szerzőségét mindenekelőtt azért kérdőjelezik meg, mert könyvében Jeremiás néhány egészen bámulatos tényt sorakoztat fel Babilon bukását és pusztulását illetően, mégpedig 65 évvel azok megtörténte előtt! *„De hát honnan tudhatta volna, hogyan történnek majd a dolgok?”* – kérdezik a történetkritikai módszer képviselői? Majd arra a következtetésre jutnak, hogy a könyve egyszerűen nem származhatott Jeremiás tollából, mindannak ellenére, hogy az 50. fejezet elején Jeremiás kijelenti, ezek az Úr rajta keresztül közvetített szavai, az 51. fejezetet pedig ezzel zárja: *„Eddig tartanak Jeremiás beszédei”*. Meg kell mondanom, hogy igen kevés, sőt semmiféle tisztelet nincs bennem olyan emberek iránt, akik azt állítják magukról, kiválóan ismerik a Bibliát, miközben mindent igyekeznek megkérdőjelezni benne. Micsoda időpazarlás! Az a baj, hogy ha az ember jelentkezik egy teológiára, a legtöbb helyen Jeremiás könyvéhez érve több időt töltenek a Jeremiás írói voltát megkérdőjelező mindenféle suta elmélettel – különös tekintettel az 50. és 51. fejezetre -, mint Jeremiás könyvének tanulmányozásával! Ez viszont pénz – és időpocsékolás! Annyira fel tud engem zaklatni az ilyen! Legszívesebben csak azt mondaná, amit Jeremiás is mondott Szerájának: fogja a tekercset, kössön rá egy követ, és dobja bele az Eufráteszbe, mondván, így fog elsüllyedni Babilon is. Néha én is szeretnék egy malomkövet kötni az ilyen emberek nyakába, és könyvestül beledobni őket a folyóba. Jézus pedig ott állna a paron, és engem biztatna! Hiszen ő maga mondta azokról, akik lerombolják a gyermekek hitét és megbotránkoztatják őket, hogy jobban járnának, ha malomkővel a nyakukban ugranának a Galileai-tengerbe. Hány fiatal egyetemistának tették tönkre a hitét ezek az emberek. Fiataloknak, akik azért jelentkeztek a teológiára, hogy Isten Igéjét tanulmányozzák, de hitük nemhogy megerősödött, hanem inkább darabjaira hullott az ott tapasztaltak miatt. Az ilyen professzorokkal szembe szívesen járnék el az Úr tanácsa szerint!

„Ezt az ígét jelentette ki az ÚR Jeremiás próféta által Babilóniáról, a káldeusok országáról:” – ezek tehát nem Jeremiás saját szavai, hanem az Úr ígéje, melyet Jeremiáson mint eszközén keresztül kijelentett. Pedig hányszor fogalmazunk mi is pontatlanul: *„Jeremiás ezt és ezt mondta”*. Nem ez a helyes megfogalmazás. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy amikor Péter Dávid zoltáraiból idézett, általában így

fogalmazott: „*amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által*” (Apcsel 1:16). Vagyis Péter elismerte, hogy az Írások szerzője alapvetően a Szentlélek, Dávid pedig egy eszköz volt, akin keresztül a Szentlélek szólt. Ugyanígy Jeremiás is a Szentlélek szócsöve volt. „*Mondjátok el a népeknek, hirdessétek, adjatok jelt, hirdessétek, ne titkoljátok! Mondjátok: Elfoglalták Babilont! Megszégyenült Bél,*”- ez a kifejezés urat jelent, Bél az ő főistenük volt – „*összetört Marduk;*” – egy további babiloni isten – „*megszégyenültek szobrai, összetörtek bálványai. Mert észak felől egy nép vonul ellene, országát pusztává teszi, nem lesz annak lakója. Ember és állat elbujdosik, elmegy!*” (2-3. vers). Jeremiás a továbbiakban megjövendöli Babilon pusztulását. Azon érdekes ígérések közé tartozik ez a szakasz is az Írásokban, amely kettős jelentést hordoz. Egyrészt Babilon bukását jövendöli meg, másrészt pedig a jövőbe mutat. A Jelenések könyvének 17. és 18. fejezetében szintén Babilon bukásáról olvashatunk, ott azonban a szellemi értelemben vett Babilonról van szó, a hamis vallási rendszerről, illetve a kereskedelmi rendszer bukásáról. A Babilon kifejezés egyébként zűrzavart jelent. Érdekes tehát, hogy párhuzam vonható a Babilon pusztulását megjövendölő Jeremiás 50-51, illetve a Jelenések 17-18 között. János is bizonyosan ismerte Jeremiás könyvét, az Úr pedig Jánoson keresztül jövendöli meg a babiloni vallási, illetve kereskedelmi rendszer bukását, hasonló kifejezéseket használva a Jeremiás könyvében találhatóéhoz. Isten tehát előre rámutat az ítéletre, mely Babilonra vár – erre az első és talán leghatalmasabb világbirodalomra.

Emlékezzek, mit látott Nebukadneccar az egyik álmában? Egy aranyfejű emberszobrot. Az álom magyarázatából kiderült, hogy a szobor aranyfeje maga Nebukadneccar, vagyis birodalma hatalmasabb lesz az összes többi birodalomnál. „*De utánad más királyság támad, alacsonyabb rendű a tiednél*” (Dániel 2:39) – ahogy az ezüst is alacsonyabb rendű az aranynál. A szobor melle és karjai ugyanis ezüsből voltak. Az álom is a babiloni birodalmat említi tehát a világ leghatalmasabb birodalmaként, mégis olyan tökéletesen elpusztult – beteljesítve Ézsaiás és Jeremiás próféciait -, hogy bátran állíthatom, egyikőtök sem találkozott mostanában egy babilonival, ugye? Vagy ha találkoztatok is volna, nem tudhattátok, hogy babiloni, hiszen ez a népcsoport mára eltűnt. Pontosan úgy történt, ahogy azt Isten Igéje megjövendölte: eltűntek a föld színéről. A próféciaik előre megjövendölték, hogy a város romokban hever majd, ahol baglyok és sakálok tanyáznak, és így is történt. Egykor dicső város volt Babilon, hatalmas és erős, melyet 100 méter magas és 30 méter vastag falak öveztek. Isten azonban halálos ítéletet hirdet felette. Nemcsak Babilon pusztulását ígéri meg azonban, hanem azt is, hogy abban az időben hazahozza népét a fogságból. A prófécia második fele szintén kettős jelentéssel bír. Egyrészt a nép babiloni fogságot követő hazatérésére utal, másrészt azonban egy későbbi, jövőbeli eseményre. Amikor ugyanis Isten romba dönti a babiloni vallási és kereskedelmi rendszert, és az Úr visszatér, a világ négy sarkáról összegyűjti népét, hogy újra Jeruzsálemben élhessenek. Meg kell tehát látnunk, hogy mind Babilon pusztulására,

mind pedig az Isten népének összegyűjtésére vonatkozó prófécia kettős jelentést hordoz, és a két prófécia beteljesüléseként bekövetkezett történelmi események további jövőbeli események előképei.

Amikor tehát Babilon elpusztul: *„Azokban a napokban, abban az időben - így szól az ÚR - megjönnek majd Izráel fiai Júda fiaival együtt”* – Izráelt, vagyis az északi királyságot tíz törzs alkotta, míg Júdát, vagyis a déli királyságot kettő. Isten pedig kijelenti, hogy ők ismét egy nép lesznek Babilon pusztulása után. Egyesek az angolszász népeket próbálják Izráel törzseivel azonosítani, és gyakran emlegetik az úgynevezett tíz elveszett törzset, bár ez a szóhasználat nem igazán Biblikus, hiszen az Ige nem elveszett törzsekről beszél, hanem Izráel házának elvesztet bányairól. A törzsek sohasem vesztek el – Isten mindig is tudta, hol vannak, így Isten részéről sem lenne helyes, ha elveszett törzsekként emlegetné őket. Nem is teszi. Egyesek mégis Izráel törzseivel hozzák összefüggésbe az angolszászokat, így például azt állítják, hogy a dánok felelnek meg Dán törzsének, és így tovább. Joseph Smith-nek pedig az indiánokra vonatkozóan volt egy hasonló elmélete. A lényeg azonban, hogy az Úr Jeremiáson keresztül megjövendöli: Babilon pusztulásának idején újra összegyűjti Izráel és Júda fiait. *„Azokban a napokban, abban az időben - így szól az ÚR - megjönnek majd Izráel fiai Júda fiaival együtt. Sírva mennek, és keresik Istenüket, az Urat”* (4. vers). Isten népe bámulatos helyreállítását jövendöli: bár elűzték őket földjükről, és babiloni fogságba hurcolták, sírva visszatérnek és keresik Istenüket.

„Sion felől kérdezősködnék,” – a legtöbben közülük Babilonban születtek, és soha nem is látták még a Sion-hegyet, így azt sem igazán tudták, merre találják. Így hát miután útra keltek, akitől csak lehetett, útbaigazítást kértek - *„arrafelé igyekeznek: Jertek, csatlakozzunk az ÚRhoz örök szövetséggel, amely nem megy feledésbe!”* (5. vers). Korábban azért kellett elhagyniuk országukat, mert megfélemltek Isten szövetségéről, sőt megszegték azt, és hamis isteneket imádtak. Itt azonban elhatározzák, hogy visszatérnek az Úrhoz és örök szövetségéhez. *„Pusztuló nyáj volt népem:”* – bár elbuktak, bár fogságba estek, Isten még mindig tulajdon népeként emlegeti őket, de az volt a baj, hogy - *„pásztorai félrevezették, a hegyeken tévútra terelték. Hegyeken-halmokon jártak, elfeledték legelőjüket”* (6. vers). Isten tehát a pásztorokat hibáztatja. Jakab a következőket írja: *„Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk”* (Jakab 3:1). Istennek bizony van néhány keresetlen szava a hamis pásztorokhoz, illetve azokhoz, akik úgy tesznek, mintha Isten nevében szólnának, pedig valójában csak saját javukat keresik. Nem a nyáj jóléte motiválja őket, hanem saját jólétük mindenek felett. Isten súlyos vádakot emel az ilyenek ellen, akik letérítették népét a helyes útról, olyannyira, hogy idővel már saját Istenükben sem bíztak.

„Aki csak érte, pusztította őket. Ellenségeik azt gondolták, hogy nem fognak bűnhődni, hiszen ezek vétkeztek az ÚR ellen. Pedig az ÚR volt az ő igazi hajlékuk, atyáik reménysége. Bujdoszatok el Babilonból, távozzatok a káldeusok országából! Legyetek olyanok, mint a kosok a nyáj előtt! Mert én

nagy népek tömegét indítom és hozom Babilon ellen észak földjéről. Felsorakoznak ellene, és úgy foglalják el. Nyilaik olyanok, mint a győztes vitéz, aki nem tér vissza eredménytelenül. A káldeusok országa zsákmánnyá lesz, annyit zsákmányolnak, amennyit csak bírnak! - így szól az ÚR. Örüljétek és vigadjatok, akik kifosztottátok örökségemet! Ugrádozzatok csak, mint a nyomtató üsző, és nyerítsetek, mint a ménék! Nagyon megszégyenyül anyátok, pironkodni fog szülőtök, hiszen utolsó lesz a népek között, pusztaság, kiszikkadt föld és sivatag” (7-12. vers) – pusztává válik az egykor dicső ország. „Az ÚR haragja miatt lakatlan lesz, és merő pusztaság. Aki csak elmegy Babilon mellett, megborxad és fölszisszen az őt ért mindenféle csapás miatt. Sorakozzatok föl Babilon ellen mindenfelől, ti ijászok! Lőjétek, ne sajnáljátok a nyilat, mert vétkezett az ÚR ellen! Harsanjon fel körülötte a diadalkiáltás: Megadta magát, ledőltek oszlopai, leomlottak várfalai! Az ÚR bosszúállása ez, álljatok bosszút rajta! Úgy bánjatok el vele, ahogyan ő bánt el másokkal!” (13-15. vers) – ez a megfogalmazás a Jelenések 18-ban is visszaköszön, amikor Isten a babiloni kereskedelmi rendszer pusztulásáról beszél. Ott így fogalmaz Isten: „Fizessetek meg neki, ahogyan ő fizetett, és kétszeresét adjátok vissza cselekedetei szerint” (Jel. 18:6). Isten tehát megjövendöli Babilon pusztulását. Szó esik itt a falakról is, melyek 100 méter magasak és mintegy 30 méter szélesek voltak, mint ahogy azt már korábban is említettük. És mégis, Jeremiás prófétának van képe azt mondani, hogy egy napon leomlanak a falak?! És le is omlottak.

„Irtsátok ki Babilonból a magvetőt és azt, aki sarlót fog aratás idején! A gyilkos fegyver elől mindenki népéhez igyekszik, hazájába menekül. Meghajszolt bárány Izráel, oroszlánok kergették. Először Asszíria királya marcangolta, utoljára pedig Nebukadneccar, Babilónia királya rágta le csontjait. Azért ezt mondja a Seregek URa, Izráel Istene: Megbüntetem Babilónia királyát és országát, ahogyan megbüntettem Asszíria királyát is. Izráelt pedig visszaviszem legelőjére, és a Karmelen meg Básánban legel, Efraim hegyvidékén és Gileádban kedvére jóllakhat” – itt Izráelről, vagyis az északi királyságról van szó, nem pedig Júdáról - „Azokban a napokban, abban az időben - így szól az ÚR - keresni fogják Izráel bűnét, de nem lesz, és Júda vétkeit, de nem fogják találni, mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok” (16-20. vers) – csodálatos ígerész ez! Azon a napon keresni fogják Izráel bűnét, de nem találják. Nem azért, mert büntelenek, hanem mert Isten megbocsátotta bűneiket. Dávid is így kiált: „Boldog, akinek hűtlensége megbocsátatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét...” (Zsolt. 32:1-2). A Római levél 4. fejezete is ezt visszhangozza, amikor Pál Dávid Szentlélektől kapott szavait idézi: „Boldogok, akiknek megbocsátattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog ember az, akinek az Úr nem tulajdonít bünt” (Róma 4:7,8). De ki is ez a boldog ember? Az az ember, aki hisz és bízik Jézus Krisztusban. Bámulatos, hogy amint világosságban járok, ahogy ő is a világosságban van, és amint benne hiszek és bízok, Jézus Krisztus vére folyamatosan megtisztít engem minden bűnömtől. Büntelen vagyok. Miért? Mert Isten Jézus Krisztus által

megbocsátott nekem, azóta pedig folyamatosan megtisztít és kiönti rám szeretetét. Így volt ez Júdával és Izráellel is. Azt mondja Isten, hogy bár keresik bűneiket, nem találják meg, mert megbocsátott nekik.

Mindemellett persze érdekes, hogy az Ige a testvérek vádlójának nevezi a Sátánt, és azt olvassuk róla, hogy Isten színe előtt éjjel-nappal vádolni próbálja a hívőket. Nem lehet könnyű dolga, hiszen Isten egyre csak azt feleli: „Milyen bűnéről beszélsz? Én egyről sem tudok!”. „De hát nem láttad, mit tett a múlt héten! Jól elszúrta!” – próbálkozik a Sátán. „Semmit sem láttam” – érkezik a válasz. „Megbocsátottam neki”. Ha Jézus Krisztusban hiszünk és bízunk, Isten nekünk is megbocsát. Bárcsak felismernénk, mennyire bámulatos Isten irántunk tanúsított kegyelme! De ne éljünk vissza vele! Ne lepelként használjuk a kegyelmet, mellyel elkendőzhetjük kicsapongó életünket. *„Mit mondjunk tehát? Maradjunk bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem?”* – kérdezi Pál a Római levélben. Majd így válaszol: *„Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?”* (Róma 6:1-2). Nem szabad tehát visszaélnünk a kegyelemmel, de nem is fog sikerülni, mert Isten sem hagyja, hogy visszaéljünk vele. Ha tehát szabadon bűnben élek tudván, hogy Isten úgymint megbocsát, egyáltalán nem értettem meg a lényegét, és egyre nagyobb bajba sodródok. Mert aki Istentől született, nem él bűnben. Annak ténye pedig, hogy képes vagyok huzamosabb ideig, tudatosan és készakarva bűnben élni, előhozza a kérdést: valóban újjászülettem-e? Ne éljünk vissza Isten kegyelmével, és ne akarjunk elrejtőzni mögé, azt mondogatva, szabadon vétkezhetünk, hiszen Isten úgymint elfedezi majd kegyelmével! Ne tegyük ezt! Azt viszont olyan jó tudni, hogy amint az Urat keresem, amint igyekszem őt követni, bár gyenge a testem és megesik, hogy elbukom, ahogy szeretem és szolgálom Istent, ő megbocsátja, és többé nem veti szememre bűneimet. Nem készít róluk listát! Boldog az az ember, akinek Isten megbocsátotta törvényszegéseit! Boldog az az ember, aki teljes szívvel szolgálni akarja az Urat, megtagadja önmagát és őt követi. „Mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok” – mondja az Úr. Nagyon szeretem ezt az igeverset!

„Vonulj Merátaim földje ellen és Pekód lakói ellen! Kaszabold le, irtsd ki őket egészen! - így szól az ÚR. Mindent úgy tégy, ahogyan parancsoltam! Harci zaj hangzik országszerte, és nagy összeomlás! Hogy levágták, hogy összetörték az egész föld pörölyét! Milyen borzasztó lett Babilon a népek között! Csapdába ejtettelek, meg is vagy már fogva, Babilon, észre sem vetted! Rád találtak, és megragadtak, mert az ÚR ellen mertél harcolni!” (21-24. vers). Ézsaiás így kiált: *„Jaj annak, aki perbe száll alkotójával”* (Ézs. 45:9). Micsoda örültség is, amikor az ember Istennel száll harcba, mégis hányan épp ezt teszik! Pedig csodálatos volt az a nap, amikor végre nem hadakoztam Isten ellen, és nem is akartam elfutni előle többé, hanem megadtam magam. Ebben meg mi rossz van? Miért lenne ez olyan nehéz? Pedig hány ember mégsem teszi meg. Nézd csak, milyen keményen ellenállnak Istennek! Pedig amikor ellenállsz Istennek, az ellen harcolsz, ami a legjobb neked, hiszen Isten terve az életedre a lehető

legjobb, ami történhet veled! Vagyis amikor Isten ellen kardoskodsz, az ellen harcolsz, ami leginkább a javadat szolgálná – ez pedig ostobaság! Az emberek mégis ezt teszik. Nem is értem, miért. Pedig annyira csodás, amikor az ember végre leteszi a fegyvert, megadja magát Istennek, és így szól: „Rendben, Uram, többé nem harcolok ellened. Egyszerűen csak szeretnék veled járni, közösségben lenni veled, szeretni és jobban megismerni téged!”. Nincs is ennél szebb! Valami örögi van abban, ha valaki ellenáll Istennek. Itt pedig Jeremiásban azt olvassuk, Babilonnak is azért kellett elpusztulnia, mert harcba szállt Istennel.

„Kinyitotta fegyvertárát az ÚR, előhozta haragja fegyvereit. Mert munkája van az Úrnak, a Seregek URának a káldeusok országában. Törjete rá mindenfelől, nyissátok ki raktárait, hányjátok halomra, és semmisítsétek meg, ne maradjon belőle semmi! Mészároljátok le minden bikáját, menjenek a vágóhídra! Jaj nekik, mert eljött a napjuk, büntetésük ideje! Hallatszik már a Babilóniából futva menekülők hangja, akik hírül viszik Sionnak, hogy bosszút állt Istenünk, az ÚR, bosszút állt templomáért! Hívjátok össze Babilon ellen a lövészeket, minden ijászt! Verjete tábort körülötte, ne menekülhessen el senki! Fizessetek meg neki tettei szerint, bánjatok el vele egészen úgy, ahogyan ő bánt el másokkal! Mert kevélyen viselkedett az ÚRral, Izráel Szentjével szemben” (25-29. vers). Lerombolták Isten templomát, a kelyheket és a templomban használatos további eszközöket pedig magukkal vitték Babilonba. *„Mert kevélyen viselkedett az ÚRral, Izráel Szentjével szemben”* – Babilon bukásának éjszakáján, Bélsaccar, aki édesapjával együtt uralkodott, épp hatalmas, több napos lakomát tartott az istenek tiszteletére a babiloni palotában. Az est folyamán egyszer csak elérkezett a pillanat, amikor a bortól megmámorosodott király előhozatta az arany –és ezüstedényeket, amelyeket a jeruzsálemi templomból emeltek el, és megparancsolta, hogy a továbbiakban a bort azokban szolgálják fel. Pedig azokat az edényeket kizárólag a templomon belüli szolgálatra szentelték fel Izráelben. Ahogy a király és vendégei isteneiket dicsőítve ezekből a templomi edényekből itták a bort, egyszer csak egy emberi kéz ujjai tűntek fel, és írni kezdtek a királyi palota festett falára, Bélsaccar pedig reszketni kezdett. Azonnal magához hívatta a király bölcseket, de senki sem tudta megfejteni a falon tátongó írást. Ekkor valaki odahozta Dánielt aki már a kilencvenes éveiben járhatott. Dániel előbb alaposan megmosta Bélsaccar fiatal király fejét, majd szemére vetette, hogy bár jól ismeri Nebukadneccar történetét, mégsem tanult belőle. Nebukadneccart Isten taszította le a trónról és küldte száműzetésbe a vadon élő állatok közé, „amíg el nem ismerte, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek királysága fölött, és ő ülteti trónra, akit akar. De te, Bélsaccar, aki fia vagy, nem aláztad meg magadat, bár mindezt tudtad. *„A menny Ura fölé helyezted magad, mert az ő házának edényeit hozták eléd, és te bort ittál azokból főrangú embereiddel, feleségeiddel és ágyasaiddal együtt, miközben dicsőítetted az ezüstből, aranyból, rézből, vasból, fából és kőből csinált isteneket, amelyek nem látnak, nem hallanak, és semmit sem tudnak. De azt az Istent, akinek kezében van az életed és minden utad, nem dicsőítetted. Ezért küldte ő ezt a kezet, és íratta föl ezt az írást*

(...) Ez pedig a szavak magyarázata: A mené azt jelenti, hogy számba vette Isten királyságodat, és véget vet annak. A tekél azt jelenti, hogy megmért téged mérlegen, és könnyűnek talált. A perész azt jelenti, hogy felosztotta királyságodat, és a médeknek meg a perzsáknak adta” (Dániel 5:22-28). Isten komoly kijelentést tett, ami még azon az éjszakán valóra vált. Jeremiás próféciaja beteljesült, mert kevélyen viselkedtek az Úrral, Izráel szentjével szemben.

„Ezért elesnek ifjai a tereken, és harcosai mind elvesznek azon a napon - így szól az ÚR. Rád támadok, te kevély - így szól az ÚR, a Seregek URa -, mert eljött a napod, büntetésed ideje! Elbukik a kevély, elesik, nincs, aki talpra állítsa. Tüzet gyújtok városaiban, megemészti egész környékét. Ezt mondja a Seregek URa: Nyomorgatták Izráel fiait Júda fiaival együtt. Akik fogságba hurcolták, ott tartják őket, nem akarják elbocsátani. De megváltójuk erős, Seregek URa a neve. Győzelemre viszi ügyüket, nyugalmat hoz a földre; Babilon lakóira azonban rettegést. Fegyvert küldök a káldeusok ellen - így szól az ÚR -, Babilónia lakói ellen, vezetői és bölcsei ellen; fegyvert a hazugok ellen, derüljön ki, hogy bolondok! Fegyvert vitézei ellen: rémüljenek meg! Fegyvert lovai és harci kocsijai ellen, az ott levő keverék nép ellen: legyenek olyanok, mint az asszonyok! Fegyvert raktárai ellen: fosszák ki azokat! Fegyvert vizei ellen: száradjanak ki! Mert a bálványszobrok országa ez, és szörnyalakokkal dicsekszenek” (30-38. vers). Ebben persze az az érdekes, hogy Círus király egészen különleges módon vette be Babilon városát, mégpedig úgy, hogy az Eufrátesz folyót a város körüli csatornába terelte, így katonái a folyómederben a városfalak mentén megközelíthették Babilont, sőt be is jutottak és elpusztították azt. Érdekes, hogy azt olvassuk: „Fegyvert vizei ellen: száradjanak ki!”. „Azért vadmacskák meg hiénák fognak ott lakni, és struccmadarak laknak majd benne. Soha többé nem lakják, lakatlan lesz nemzedékről nemzedékre” (39. vers) – érdekes, hogy épp tavaly (és most a hetvenes években járunk), az iraki kormány 80 millió dollárt különített el egy japán mérnökökből álló csapatnak, hogy készítsék el Babilon városának újjáépítési terveit. Irak olajbevételének jelentős hányadát kívánta az egykor dicső város újjáépítésére fordítani, melynek egykor ország-világ a csodájára járt. Persze ez még az iráni konfliktus előtt történt, mert azóta az ország anyagi helyzete rosszabbra fordult. Így Babilon újjáépítését is el kellett halasztani. Én viszont azt is megkockáztatnám, hogy Babilon sohasem épül újjá. Az Úr is kijelenti ebben az ígerésben: lakatlan lesz nemzedékről nemzedékre.

„Ahogyan elpusztította Isten Sodomát és Gomorát meg a szomszédságát - így szól az ÚR -, úgy itt sem lakik senki, nem tartózkodik benne egy ember sem. Egy nép jön északról, nagy nemzet, és nagy királyok indulnak el a föld széleiről. Íjat és kopját ragadnak, kegyetlenek, nem irgalmaznak. Hangjuk zúg, mint a tenger, lovakon nyargalnak. Mint harcosok sorakoznak ellened, Babilon leánya! Ha meghallja hírüket Babilónia királya, kezei elernyednek, szorongás vesz erőt rajta, és vonaglik, mint a szülő asszony. Mint a Jordán bozótjából a zöldellő legelőre feljövő oroszlán, úgy űzöm el őket egy pillanat

alatt, és választottamat helyezem föléje. Hiszen ki fogható hozzám, ki vonhat felelősségre, és melyik pásztor szállhat szembe velem? Így hát halljátok meg az ÚR tervét, amelyet eltervezett Babilónia ellen, és gondolatait, amelyeket kigondolt a káldeusok országa ellen: Még a kis bárányokat is elhurcolják, legelőjüket is pusztává teszik. Babilon elfoglalásának zajától megrendül a föld, jajkiáltása hangzik a népek között” (40-46. vers). A prófécia az 51. fejezetben is folytatódik:

„Így szól az ÚR: Pusztító szelet támasztok én Babilónia ellen, Káldea lakói ellen. Idegeneket küldök Babilónia ellen, akik szétszórják, pusztává teszik országát. Rátámadnak mindenfelől a veszedelem napján. Az íjász feszítse íját, és öltse föl páncélját! Ne kíméljétek ifjait, irtsátok ki egész seregét! Hulljanak a halálra sebzettek a káldeusok országában, és a ledöföttek az utcákon! Mert nem hagyta magára Izráelt és Júdat Istenük, a Seregek URa, bár megtelt országuk vétekkal Izráel Szentjével szemben. Meneküljétek Babilonból, mentse mindenki az életét, ne vesszete el az ő bűne miatt! Mert az ÚR bosszúállásának ideje ez, megfizet neki tetteiért” (1-6. vers). Itt tehát egy figyelmeztetést olvashatunk: „Meneküljétek Babilonból!”. A Jelenések könyvének 18. fejezetében, amikor Isten a babiloni kereskedelmi rendszer pusztulásáról beszél, hasonló szavak hangzanak el: „Menjétek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket” (Jel. 18:4). „Aranyserleg volt Babilon az ÚR kezében, megrészegítette az egész földet. Borából ittak a népek, ezért vesztették eszüket a népek. Hirtelen esett el Babilon, összeomlott, jajgassatok miatta!” – a Jelenések könyvében is olvashatunk arról, hogyan gyászolják a várost a kereskedők, ahogy távolról látják a tűzvész füstjét. „Szereztek balzsamot sebére, hátha meggyógyul!” (7-8. vers). „Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok hát, menjen mindenki a hazájába! - mert az égis ért ítélete, a fellegekig emelkedett. Kiderítette igazunkat az ÚR. Jöjjetek, beszéljünk el a Sionon, hogy mit tett Istenünk, az ÚR! Hegyezzétek a nyilakat, készítsétek elő a pajzsokat! Fölindította az ÚR a méd királyok lelkét, mert azt akarja, hogy feldúlják Babilont. Bizony, az ÚR bosszúállása ez, bosszút áll templomáért” (9-11. vers). Jeremiás tehát a Szentlélek ihletésére a médeket említi a Babilont meghódító népként. Így is történt: Círus méd-perzsa király fel is vonult szövetségeseivel Babilon ellen, és elpusztította. Abban az időben viszont, amikor Jeremiás prófécijája elhangzott, a médek kevés hatalommal bírtak és aligha jelentettek veszélyt Babilonra. Jeremiás tehát mondhatni, prófécijával igencsak elvetette a sulykot. Ne feledjük azonban, hogy a prófécia nem Jeremiástól, hanem Istentől származott, Isten pedig sohasem szorul találgatásokra, hiszen itt is kezdettől fogva tudta, mi fog történni. Azt is hozzá kell viszont tennünk, hogy ha egy prófécia valóban Istentől származik, akkor minden részletében száz százalékos pontossággal működik. Ha a babiloniakat nem a méd-perzsa birodalom pusztította volna el, hanem valaki más, jogosan mondhatnánk, hogy a prófécia nem Istentől származott, hiszen az egyik részletében hibás volt. Isten kijelentései azonban hibátlanok. Ezért is számítanak a prófécia az egyik legerősebb hitvédelmi eszköznek. Napjainkra már

több ezer prófécia teljesedett be szó szerint és tökéletesen. Konkrétan a Bibliában szereplő próféciák 87 százaléka. Szó szerint. A fennmaradó 13 százalékot pedig olyan próféciák alkotják, amelyek közvetlenül Jézus Krisztus eljövételét megelőzően, vagy közvetlenül azután kell, hogy beteljesüljenek. Már csak ezek a próféciák vannak hátra. Isten tehát eddig 100 százalékos pontossággal jövendölte meg az eseményeket, és minden valószínűség szerint a jövőben is ezt fogja tenni! Örültség lenne azt feltételezni, hogy Isten Igéje a jövőben nem állja majd meg a helyét, ha mindeddig épp ezt tette, bámulatos pontossággal! A zsidók történetében is elérkezett a pillanat, amikor a zsidó papok azt hitték, Isten Igéje tévedett. Zsákruhát öltöttek, hamut szórtak a fejükre és hangosan gyászolva rótták Jeruzsálem utcáit. Azt hitték, Isten Igéje tévedett. Azon a napon történt ez, amikor a rómaiak megfosztották Izráelt a halálbüntetés jogától. Mózes első könyvében, Jákób próféciájában viszont ez állt: *„Nem távozik Júdából a jogar, sem a kormánypálca térdei közül, míg eljő Siló”* – vagyis a Messiás – *„akinek engednek a népek”* (1Mózes 49:10). Így amikor a rómaiak megfosztották őket a halálbüntetés jogától, a zsidók ezt a jogar eltávozásaként értelmezték. Kivették kezükből a hatalmat. A jogar eltávozott Júdából, de nem jött el a Messiás! Ezért vonultak végig sírva Jeruzsálem utcáin. Isten Igéje tévedett! Isten örökkévaló Igéje tévedett! Pedig nem tévedett. Volt ugyanis valami, amit nem tudtak: ugyanabban az időben egy kisfiú nevelkedett Názáretben. Körülbelül 12 éves lehetett akkor. Ő volt az Istentől küldött Messiás. Isten Igéje nem tévedett. Isten megtartotta ígését: a Messiás már közöttük élt, csak nem ismerték fel. Az volt viszont az egyedüli alkalom, amikor azt hitték, Isten Igéje tévedett. Hát nem bámulatos, hogy Isten ilyen pontossággal jövendöl meg eseményeket, ráadásul nem is keveset! Ebben az esetben is konkrétan a médeket említi Babilon leigázóiként. A médek dúlják majd fel Babilont. Az Úr bosszúja ez azért, amit a babiloniak tettek Isten templomával.

„Tűzzétek ki a hadi jelvényeket Babilon falaival szemben, erősítsétek meg az őrséget! Helyezzetek el őrszemeket, állítsatok lesbe csapatokat! Mert az ÚR elhatározta és végre is hajtja, amit megmondott Babilon lakosairól. Te nagy vizek mellett lakó,” – Babilon csodaszép városa az Eufráteszre épült – *„kincsekben gazdag nép, eljött a véged, rablásod véget ért! Megesküdött önmagára a Seregek URa: Ha tele vagy is annyi emberrel, mint a sáska, akkor is fölhangzik majd fölötted a diadalének! Az ÚR ereje alkotta a földet,”* – az Úr nagyságát hirdeti Jeremiás – *„az ő bölcsessége szilárdította meg a világot, az ő értelme feszítette ki az eget”* (12-15. vers). Annyira szeretem azokat a részeket például a Zsoltárokból, vagy Ézsaiás és Jeremiás könyvében, amikor a Teremtő, vagyis Izráel Istenének dicsőségét kezdi hirdetni az író. Francis Schaffer szerint elérkezett az idő, hogy többé ne pusztán Istenként utaljunk az Istenre, hiszen olyan sokféle istent imádnak és emlegetnek már napjainkban az emberek. Így szükségessé vált, hogy definiáljuk is azt az Istent, akiről beszélünk. Frances Schaffer ezért azt javasolja, amikor Istenről beszélünk, magyarázzuk is meg, kire gondolunk: a menny és föld teremtőjére. Őt imádjuk, és őt szolgáljuk. Bár az emberek annyi minden mást is istenként imádnak ma a világban – különféle

filozófiákat, ideálokat és elképzeléseket. Egyesek pedig kijelentik, hogy minden út Istenhez vezet. Nem számít, hogy buddhista, muzulmán vagy bármi más, minden út Istenhez vezet! Igen, valamiféle istenhez, de semmiképpen sem az örökkévaló Istenhez, a menny és föld teremtőjéhez! Mert hozzá csak egy út vezet – Jézus Krisztus és a kereszt útja. Maga a kereszt hirdeti, hogy egyetlen út vezet Istenhez. Hiszen Jézus maga tette mondta: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te*” (Máté 26:39). Ha mi lehetséges? Ha más útja is van az emberek megmentésének. Ha van más út, ne kelljen a keresztre mennem! Sokan mégis sértőnek tartják világunkban a keresztet, mert egyértelműen hirdeti, hogy egyetlen út vezet a menny és föld teremtőjéhez. Egyetlen út. Nincs más út. Hiszen ha lett volna más lehetőség, Isten biztosan azt választotta volna Fia halála helyett. De nem volt más lehetőség. Egyetlen úton járulhat a bűnös ember az örökkévaló Isten, a menny és föld teremtője elé. Jeremiás tehát ezen a ponton Isten nagyságát kezdi hirdetni.

„*Az ÚR ereje alkotta a földet, az ő bölcsessége szilárdította meg a világot, az ő értelme feszítette ki az eget. Mennydörgő szavára víztömeg támad az égben, felhőt hoz fel a föld széléről, villámokat alkot az esőhöz, és szelet bocsát ki kamráiból. Megáll a tudománya minden embernek,*” – mégis hihetetlen, milyen bölcsnek tartják magukat az emberek, miközben a Biblia szerint az emberi bölcsesség semmi Isten szemében. Ugyan ki szállhatna vitába Istennel? Egyesek megpróbálják, sőt Isten Igéjével is harcba szállnak. Micsoda örültség! Hiszen a legnagyobb emberi bölcsesség sem ér közelébe Isten bölcsességének - „*szégyent vall bálványával minden ötvös, mert csalódik öntvényében: nincsen abban lélek*” (15-17. vers). Micsoda örültség azt állítani, hogy az az aprócska figura egy isten! Hiszen nincsen abban lélek! Nagyon össze vagy zavarodva, ha azt a figurát istennek nevezed. Sőt, ha meghajolsz előtte és istenedként imádod! „*Szégyent vall bálványával minden ötvös, mert csalódik öntvényében: nincsen abban lélek*”. „*Hitvány és nevetséges dolgok azok, semmivé lesznek a megtorlás idején. De nem ilyen Jákób osztályrésze,*” – vagyis Jákób Istene - „*mert Ő a mindenség formálója, Izrael törzse pedig az ő tulajdona: Seregek URa a neve! Kalapácsom voltál, fegyverem. Népeket zúztam veled össze, országokat pusztítottam el. Összezúztam veled lovat és lovasát, összezúztam veled harci kocsit és kocsisát. Összezúztam veled férfit és nőt, összezúztam veled öreget és fiatalat, összezúztam veled ifjat és szüzet. Összezúztam veled pásztort és nyáját, összezúztam veled földművest és igás állatait, összezúztam veled helytartókat és előljárókat. Megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakójának azért a sok gonoszságért, amelyet a Sionon elkövettek szemetek láttára - így szól az ÚR. Én most ellened fordulok, te rombolás hegye, aki az egész földet rombolod! - így szól az ÚR. Kinyújtom a kezem ellened, lehengetlek a sziklákról, és égő hegyé teszek! Nem vesznek belőled sarokkővet és alapkővet, mert elpusztulsz örökre! - így szól az ÚR. Tűzzetek ki hadi jelvényeket az országban, fújjátok meg a kürtöt a népek között! Indítsátok ellene a népeket, hívjátok ellene Ararát, Minni és Askenáz országait! Nevezetek ki összeirókat, vonultassátok fel a*

lovasságot, mint roppant sáskahadat! Indítsátok ellene a népeket, a médek királyait,”- Isten itt ismét kijelenti, hogy a médekkel az élükön támadnak majd a népek Babilon ellen – „helytartóit, minden elöljáróját és az uralmuk alatt álló egész földet! Megrendül a föld és megvonaglik, mert beteljesednek Babilonon az ÚR szándékai, amikor Babilon földjét lakatlan pusztasággá teszi. Abbahagyták a harcot Babilon vitézei, az erődökbe húzódtak. Odalett a bátorságuk, olyanok lettek, mint az asszonyok. Fölgyújtották Babilon házait, letörték zárait. Futár futár után fut, és hírnök hírnök után, hírül viszik Babilónia királyának, hogy betörték városába mindenfelől;” (18-31. vers).

Bámulatos prófécia ez, mert bár Bélsaccar Babilon városában tartózkodott, édesapja, aki a seregek élén állt, kint táborozott a mezőn katonáival. Így hát, amikor Babilont bevette az ellenség, valóban úgy kellett neki hírül vinni a táborba, a város pusztulásának híre pedig úgy elkészerítette a katonákat, hogy nem is tudtak sikeresen harcba szállni a méd-perzsa ellenséggel. Ebben az igerészben tehát arról olvasunk, hogyan viszi hírül egy futár Babilónia királyának, hogy betörték a városba. *„Birtokba vették a gázlókat, fölgyújtották a nádasokat, a harcosokat rémület fogta el. Mert így szól a Seregek URA, Izráel Istene: Olyan lett Babilon leánya, mint a szérű, amikor ledöngölik. Még egy kis idő, és eljön az aratás ideje! Megevett, tönkretett engem Nebukadneccar, Babilónia királya, üres edénnyé tett. Elnyelt, mint egy sárkány, megtöltötte hasát csemegéimmal, és elűzött engem. A rajtam elkövetett erőszak szálljon Babilonra - mondja ezt Sion lakója!”* – akiket elpusztítottak Izráelben – *„Vérem Káldea lakóira - mondja ezt Jeruzsálem! Ezért így szól az ÚR: Íme, én perlem peredet, én állok bosszút érted! Kiszáritom tengerét, kiapasztom forrását. Kőhalommá lesz Babilon, sakálok tanyájává. Pusztává és iszonyatossá lesz, lakatlanná válik. Együtt ordítanak, mint a fiatal oroszlánok, morognak, mint az oroszlánkölyök. Mikor fölhevülnek, lakomát készítek nekik, lerészegítem őket, hogy vigadjanak, aludjanak örök álmot, és ne ébredjenek föl! - így szól az ÚR”* (32-39. vers). Érdekes, hogy épp a részeg lakmározás közepette ölték meg Bélsaccart, aki így örök álomba merült. *„Vágóhídra viszem őket, mint a bárányokat, mint a kosokat és a bakokat. Hogy elfoglalták Sésakot!”* – Babilon egyik neve – *„Meghódították az egész föld büszkeségét! Milyen pusztává lett Babilon a népek között! Rázúdult Babilonra a tenger, hullámainak özöne elborította. Városai pusztává lettek, kiszikkadt földdé és pusztasággá, olyan országgá, ahol senki sem lakik, és nem jár arra egy ember sem. Megbüntetem Bélt Babilonban,”* – Bél babiloni istenség volt – *„és kiveszem szájából, amit elnyelt. Nem özönlének hozzá többé a népek, Babilon várfala is leomlik. Jöjj ki onnan, népem! Mentse mindenki az életét, hogy el ne érje az ÚR haragja!”* (40-45. vers). Itt ismét visszaköszön a Jelenések 18: *„Menjete ki belőle, én népem!”* (4. vers).

„Ne lágyuljon meg a szívetek, és ne féljete, ha hírek hallatszanak a földön, ha egyik esztendőben ez a hír járja, a másik esztendőben az a hír, és ha erőszak lesz is a földön, és uralkodó tör uralkodó

ellen! Mert eljön az az idő, amikor megbüntetem Babilont bálványai miatt. Egész országa megszégyenül, és hullanak benne a halálra sebzettek. Ujjongani fog Babilon bukásán az ég, a föld és minden, ami bennük van. Mert pusztítók törnek rá északról - így szól az ÚR. Babilonnak is el kell esnie Izráel halálra sebzettjeiért, ahogyan Babilon miatt hullottak az egész földön a halálra sebzettek. Menjetek, akik a fegyvertől megmenekültetek, meg ne álljatok! Gondoljatok a távolból is az ÚRra, jusson eszetekbe Jeruzsálem! Szégyenkeztek, mert gyalázkodást kellett hallanunk, arcunkat szégyenpír borította, mert idegenek törtek az ÚR házána a szentélyére (46-51. vers). Pedig ez tilos volt. Isten háza szent helynek számított, és a pogányok csak a külső udvarig mehettek. Csak a zsidók léphettek be a belső udvarra. A szent helyre már csak a papok, a szentek szentjébe pedig csupán a főpap, de ő is csak egy meghatározott napján az évnek. Az idegenek, a pogány babiloniak azonban meggyalázták a szent helyet és a szentek szentjét – beléptek oda, elvitték az aranyat, lerombolták a falakat és megszenteltelenítették Isten házát.

„Azért eljön az az idő - így szól az ÚR -, amikor megbüntetem Babilont bálványai miatt, és egész országában halálra sebzettek hörögnek. Ha az égig emelkedik is Babilon, és ha hozzáférhetetlenné teszi is magas erődítményét, akkor is rátörnek a pusztítók, akiket én küldök - így szól az ÚR. Jajkiáltás hallatszik Babilonból, és nagy összeomlás zaja Káldeából. Mert elpusztítja az ÚR Babilont, elnémítja benne a nagy hangot, ha úgy zúgnának is hullámai, mint a nagy vizek, és visszhangzanék harsogásuk. Mert pusztító tör Babilonra, elfogják vitézeit, összetörik ijukat, mert a megtorlás Istene, az ÚR, bizonyosan megfizet. Lerészegítem vezetőit, bölcseit, helytartóit, előljáróit és vitézeit” – valóban mindannyian részekek voltak, olvassatok csak utána Dániel könyvében - „Örök álmot alusznak, és nem ébrednek föl - így szól a Király, akinek Seregek URa a neve. Így szól a Seregek URa: Babilon széles várfalát” - 30 méter vastag volt – „teljesen lerombolják, és magas kapui tűzben égnek el. Így dolgoznak a népek semmiért; a nemzetek a tűznek fáradoznak. Ezt parancsolta Jeremiás próféta Szerájának, Nérijjá fiának, Mahszéjá unokájának, amikor Babilonba ment Cidkijjával, Júda királyával, uralkodása negyedik esztendejében. Ez a Szerájá szállásmester volt. Jeremiás ugyanis leírta egy tekercsre azt a sok veszedelmet, amely Babilont fogja érni; mindazokat az igéket, amelyek megírtak Babilonról. Ezt mondta Jeremiás Szerájának: Mihelyt Babilonba érkezel, láss hozzá, és olvasd fel ezeket az igéket, és ezt mondd: URam, te kijelentetted, hogy elpusztítod ezt a helyet, és nem lakik benne sem ember, sem állat, hanem pusztaság marad örökké! Amikor befejezed ennek a tekercsnek a felolvasását, köss rá egy követ, dobd bele az Eufráteszbe, és ezt mondd: Így süllyed el Babilon, és nem kel fel többé, bárhogyan fáradozik is, olyan nagy veszedelmet hozok rá! Eddig tartanak Jeremiás beszédei” (52-64. vers).

Jeremiás tehát mindezt papírra vetette, majd azt parancsolta Szerájának, vigye el Babilonba, és olvassa fel a halálos ítéletet, amit Isten hirdet Babilon felett. Nebukadneccar kedvesen bánt Jeremiással, mert Jeremiás volt az, aki korábban megjövendölte, hogy Nebukadneccar fogja legyőzni Júdát, és

Jeremiás egyben arra is bátorította a népet, hogy ne hadakozzanak sorsuk ellen, mert Isten akaratából kerülnek Nebukadneccar kezére. Jeremiást emiatt saját népe hazaárulással vádolta, illetve azzal, hogy demoralizálja a hadsereget, ezért börtönbe vetették. Nebukadneccar azonban hallott Jeremiás próféciáiról, ezért meghagyta csapatainak, hogy Jeremiással jól bánjanak. Sőt, ha velük akar tartani Babilonba, jöjjön csak nyugodtan, mindent megkap! Nebukadneccar meghagyta, nagylelkűen gondoskodjanak róla. Most viszont azt a feladatot kapja Jeremiás Istentől, hogy megjövendölje a Babilonra váró szörnyű véget. Jeremiás hű maradt Istenhez, de biztos átsuhant az agyán, mennyire dühös lesz rá a király, ha ezt meghallja. Mégis megteszi: elküldi a próféciát Babilonba. Jeremiást nem lehetett megvesztegetni, vagy megvásárolni. Hűséges maradt Isten Igéjéhez. Milyen fontos a mi esetünkben is, hogy hűségesek maradjunk Isten Igéjéhez, és még akkor is hirdessük azt, ha fáj. Napjainkban azonban inkább hallgatunk mondván, senkit sem akarunk megbántani. Így mindent inkább tompítunk, nehogy valaki rosszul érezze magát. Pedig így nem vagyunk túl őszinték! Ha azt mondjuk, minden rendben lesz, nem kell izgulni! Nekünk van a legjobb kormányunk a világon, a vezetők majd megoldják minden problémánkat! A kanyaron túl dicső napok várnak! Ez az új gazdasági programcsomag biztosan működni fog, így előre tudunk lépni, újra fellendül a gazdaság, megáll az infláció, csökken a bűnözés és egy csodálatos, utópisztikus világban élhetünk végre! Jól hangzik ugyan, amit mondasz, csak épp nem igaz! Egyre rosszabb napok következnek. Nekünk pedig Isten igazságát kell hirdetnünk még akkor is, ha fáj és megsebez.

Jeremiás tehát elküldi Szeráját Babilonba a próféciát tartalmazó tekerccsel, és a következő utasítással: olvasd fel, majd köss rá egy követ, dobd az Eufráteszbe, és ahogy süllyed, mondd, hogy így fog elsüllyedni Babilon is! Ha ezt az ígérést összevetjük a Jelenések 18-cal, amely a babiloni kereskedelmi rendszer bukásáról szól, hasonló dologról olvashatunk: *„Egy erős angyal felemelt egy akkora követ, mint egy nagy malomkő, bedobta a tengerbe, és így szólt: Így vettetik le Babilon, a nagy város, egyetlen lendülettel, és sehol sem lesz található”* (Jel. 18:21). Érdeemes egyébként összevetni a Jelenések 17-18-at a Jeremiás 50-51-gyel, mert számos párhuzam fedezhető fel a két igeszakasz között! Jeremiás Babilon küszöbön álló pusztulásáról ír, ami egyben a babiloni vallási és kereskedelmi rendszer jövőbeli pusztulásának előképe is.

Jeremiás könyvének 52. fejezete egy oldal a zsidók történetéből – lényegében rövid áttekintése ez Cidkijjá uralkodása utolsó napjainak, a Nebukadneccar nevével fémjelzett pusztításnak és a nép Babilonba hurcolásának. Jeremiás könyvének 39. fejezetében is olvashatunk erről, illetve a Királyok második könyvének 25. fejezetében. Ezt az utolsó fejezetet valószínűleg már nem is Jeremiás írta – végül is az Ige sem utal rá, hogy ő írta volna. Ez tehát egy fejezet a zsidók történetéből. *„Huszonegy éves volt Cidkijjá, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Hamútal*

volt, Jirmejá leánya, Libnából. Azt művelte, amit rossznak lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan Jójákim tette. Bizony, az ÚR haragja miatt történt ez Jeruzsálemmel és Júdával! Végül is elvetette őket maga elől. Cidkijjá azután föllázadt Babilónia királya ellen. Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén” – tehát közel uralkodása kilencedik évének végéhez - „megérkezett Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá. Tábort ütöttek vele szemben, és ostromműveket építettek körülötte. Ostrom alatt állt a város Cidkijjá király uralkodásának tizenegyedik évéig” – vagyis 14 hónapon át – „A negyedik hónap kilencedikén” –vagyis másfél évvel később – „már úgy elhatalmasodott a városban az éhínség, hogy nem volt ennivalója az ország népének” (1-6. vers).

Babilon kegyetlen módszerrel kísérelte meg bevenni a kiszemelt városokat: elvágta a város élelmiszer-utánpótlásának útját, és éhezette az embereket. A város alatt táborozó sereg addig várt, amíg a városlakók kellően el nem gyengültek ahhoz, hogy képtelenek legyenek megvédeni a várost, és akkor támadásba lendültek. Szörnyű módja volt ez egy város elfoglalásának, mert ahogy elfogyott az étel, az emberek kénytelenek voltak mindent megenni, amit csak találtak, utána pedig már csak az éhezés maradt. Akkor pedig rájuk tört az ellenség, és lemészárolta őket. Ugyanezt a stratégiát alkalmazta Nebukadneccar Tírusz kikötővárosával szemben is. 13 évig ostrom alatt tartotta a várost, míg végül sikerült elfoglalnia. Tíruszban ugyanis tengermelléki fekvése miatt nem sikerült teljesen elválni az élelmiszer-utánpótlás útját. Néhány hét múlva találkozni fogunk Ezékiel könyvében egy lenyűgöző próféciára Tírusz pusztulásáról, mely ismét csak alátámasztja, mennyire pontos és megbízható Isten Igéje.

„A negyedik hónap kilencedikén már úgy elhatalmasodott a városban az éhínség, hogy nem volt ennivalója az ország népének. Akkor betörték a városba. A harcosok azonban éjszaka mind kimenekültek a városból a két várfal közt levő kapun át, amely a király kertje mellett van, és bár a káldeusok ott voltak körös-körül a város alatt, eljutottak a síkság felé vezető útra. A káldeusok egy csapata azonban üldözőbe vette a királyt, és utolérték Cidkijját a jerikói síkságon, mivel egész csapata szétszóródott mellőle. El is fogták a királyt, és elvitték Babilónia királyához Riblába, Hamát földjére, aki ítéletet tartott fölötte. Babilónia királya Cidkijjá fiait a szeme láttára ölette meg, és Júda összes vezéreit is megölette Riblában. Ezután Cidkijját megvakították, majd bilincsbe verték, és elvitte a babilóniai király Babilonba; és börtönben tartotta halála napjáig” (6-11. vers). Jeremiás előre figyelmeztette Cidkijját, hogy adja meg magát Nebukadneccarnak, akkor jó sora lesz. De Cidkijjá nem hallgatott szavára. Pedig Jeremiás azt is előre megmondta neki, hogy ha ellenáll Nebukadneccarnak, elpusztul. Cidkijjá mégsem hallgatott Isten szavára, és valóba szörnyű sorsra jutott: fiait saját szeme láttára megölték, őt pedig vakon hurcolták Babilonba. „Az ötödik hónap tizedikén, Nebukadneccar királynak, Babilónia királyának tizenkilencedik évében, eljött Jeruzsálembe Nebuzaradán testőrparancsnok, aki Babilónia királyának a szolgálatában állt. Felgyújtotta az ÚR házát és a királyi palotát, és fölperzselte Jeruzsálem minden házát és valamennyi

nagy palotáját. A testőrparancsnokkal levő egész káldeus haderő pedig lerombolta Jeruzsálem várfalait körös-körül. A nép nincstelenjeinek egy részét és a városban megmaradt többi népet, meg az átpártolókat, akik Babilónia királyához pártoltak, a maradék népséggel együtt fogságba hurcolta Nebuzaradán testőrparancsnok. Az ország nincstelenjeinek másik részét otthon hagyta Nebuzaradán testőrparancsnok szőlőműveseknek és mezei munkásoknak. Összetörték a káldeusok az ÚR házánál levő rézoszlopokat,” – Salamon templomának hatalmas rézoszlopaikat - „továbbá az ÚR házához tartozó mosdóállványokat meg a réztengert,” – ezekben a mosdóállványokban mosakodtak a papok - „és az összes rezet elvitték Babilóniába. Elvitték a fazekakat, a lapátokat, a késeket és a hintőedényeket, a serpenyőket és minden rézeszközt, amelyekkel a szent szolgálatot szokták végezni” (12-18. vers).

Korábban már elvitték az arany –és ezüstoneszközöket, most pedig a rézeszközöket is elviszik Babilonba. Összetörték és elhurcolták őket. „Elvitte a testőrparancsnok a tálakat, a szeneserpenyőket, a hintőedényeket, a fazekakat, a mécstartókat, a serpenyőket, az áldozati kelyheket: mindent, ami csak aranyból és ezüsből volt. A két oszlopban, az egyetlen réztengerben meg a talapzatként alatta levő tizenkét rézbikában, amelyeket Salamon király készíttetett az ÚR házához, mindezekben a tárgyakban megmérhetetlen súlyú réz volt” (19-20. vers). „Az oszlopok magassága tizennyolc könyök volt, és tizenkét könyöknyi zsinór érte körül őket,” – vagyis kb. 9 méter magas – „vastagságuk négyujjnyi volt, és belül üres volt mindegyik oszlop” – képzelhetjük, milyen tetemes súlyú oszlopkőről volt szó, de összetörték és elvitték őket. Azt se feledjük, hogy díszített oszlopkőről volt szó! Olvassuk csak tovább! - „Réz oszlopfő volt rajtuk. Egyik oszlopfő öt könyök magas volt, és az oszlopfőn körös-körül recézet és gránátalma volt, mind rézből. Ugyanilyen gránátalmák voltak a másik oszlopon is. Kilencvenhat gránátalma volt a külső oldalon, összesen száz gránátalma volt a recézetten körös-körül” (21-23. vers). „Elvitte a testőrparancsnok Szerájá főpapot, meg Cefanjá papot, a helyettesét és három ajtóórt. Elvitt egy főembert is a városból, aki a harcosok parancsnoka volt, hét embert a király személyes környezetéből, akiket a városban találtak, továbbá a hadseregpapost írnokát, aki fegyverbe szokta hívni az ország hadinépét, végül hatvan férfit az ország népéből, akiket ott találtak a városban. Fogta, és elvitte őket Nebuzaradán testőrparancsnok Babilónia királyához Riblába. Babilónia királya pedig levágatta, megölette őket Riblában, Hamát földjén. Így kellett fogságba mennie Júdának a saját földjéről. Ennyien voltak azok, akiket fogságba vitt Nebukadneccar: uralkodása hetedik évében háromezer-huszonhárom júdait,” – köztük Dánielt – „Nebukadneccar uralkodásának tizennyolcadik esztendejében nyolcszázharminckét lelket Jeruzsálemből. Nebukadneccar uralkodásának huszonharmadik esztendejében hétszáznegyvenöt lelket vitt fogságba Júdából Nebuzaradán testőrparancsnok. Összesen négyezer-hatszáz lelket” (24-30. vers) – nem is olyan sokat a teljes népességszám fényében, a legtöbbben ugyanis elpusztultak, vagy elmenekültek - „Jójákin júdai király fogságának harminchetedik évében, a tizenkettedik hónap

huszonötödikén történt, hogy Evil-Meróda,” – a „Meróda” egy királyi cím volt – *„Babilónia királya abban az évben, amikor uralkodni kezdett, megkegyelmezett Jójákin júdai királynak, és kiengedte a fogházból. Jóindulattal beszélt vele, és székét följebb tétette a többi király székénél, akik nála voltak Babilonban. Kicseréltette rabruháit, és Jójákin állandóan vele étkezett egész életében. Ellátását állandó ellátásként Babilónia királyától kapta, napi szükséglete szerint, egész életében, halála napjáig”* (31-34. vers). Jójákin napjai tehát kellemesebben végződtek, mint Cidkijjáé.

Ezzel el is érkeztünk Jeremiás könyvének végéhez. Jeremiás siralmi következnek. Ezt a könyvet állítólag Jeremiás a Golgota-hegy oldalában található barlangok egyikében irt meg. ezek a barlangok oldalról nézve egy koponyaformát adnak, ezért nevezik azt a hegyet a Koponya hegyének is. Állítólag ebben a Jeruzsálemre néző barlangban siratta Jeremiás a várost – az a Jeremiás, akit a síró prófétaként is emlegettek. A következő alkalommal tehát Jeremiás siralmi következnek, utána pedig Ezékiel bámulatos könyve. Egyesek egyébként azt gondolják, hogy Ezékiel repülő csészealjkat látott, úgyhogy erről a kérdésről is szó esik majd! Az Úr áldjon benneteket! Legyen áldott hetetek, ahogy Isten felettetek tartja védő karját és kiönti rátok szeretetét! Jézus nevében, ámen.